

∞ Zeep | Aflevering 6 ∞

Christian Deterink

Die nacht werd de maagdelijke rust in Hoogburg weer eens verstoord door de slaapwandelaar Freek, die grote hoeveelheden beton aan het draaien was op het bouwperceel achter Brutus Barius' nieuwe woning.

Terwijl Freek ingespannen aan het werk was daar aan de achterzijde van het huis hield er een auto stil langs de straat. Het was de Jaguar van Barius, de industrieel, die even later in eigen persoon uitstapte.

"Ik mag veranderen in de Paus als ik daar geen betonmolen hoor malen", fluisterde hij in zichzelf, "Merkwaardig..." Barius ritste zijn jas helemaal dicht en liep omzichtig het bouwterrein op. Het was donker en hij moest oppassen niet ergens op een uitstekende spijker of zo te trappen. Hij hoorde het geluid van een schop die over steen schraapte, ergens achter het huis.

Behoedzaam stapte hij over het terrein langs de buitenwand in aanbouw.

Plotseling zag hij een figuur verschijnen in het schaarse licht. Barius stapte naar voren en had iets willen gaan zeggen als hij op dat moment niet opeens slechts lucht onder zijn voeten voelde. Hij verloor zijn evenwicht en pogingen om zich nog ergens aan vast te grijpen mislukten. Barius smakte drie meter diep een gat in en kwam bijzonder onzacht terecht. Hij brulde gepijnigd. Zijn brul verstomde toen de figuur nu recht boven hem uittorende aan de rand van de bouwput.

"Help me dan, verdomme", klonk Barius' van de pijn verwrongen stem, "Mij-mijn been is gebroken!" De persoon leek hem echter niet eens te horen en verdween weer. Even later verscheen er weer een schaduw boven de put, nu van het een of andere voorwerp; het leek wel een kruiwagen. Het ding bewoog iets en niet veel later voelde Barius iets kouds en vochtigs over zich heenkomen.

"Hé", schreeuwde hij, met als resultaat dat hij ook smurrie in zijn mond kreeg. Het smaakte zanderig. Cement, besepte hij opeens. Barius kreeg het opeens warm. Hij probeerde zich op te richten uit het vochtige cement waar hij in lag maar besepte dat zijn pijnlijke rechterbeen ergens achter beklemd zat. Barius richtte zich zover mogelijk naar boven voor een nieuwe noodroep toen een tweede lading cement in het gat werd gestort. Wanhopig hapte hij naar adem en probeerde zich los te trekken. Tevergeefs; hij verging het van de pijn en begon zwarte vlekken te zien. Nog voor deze weer weggetrokken waren kreeg hij nog drie ladingen cement te verwerken. Alleen zijn hoofd stak nu nog uit boven het cement. Barius werd opeens heel bang toen hij voelde hoe het onderste cement al harder begon te worden. Hij begon met zijn ogen op de sterren weer te schreeuwen, in doodsangst nu. Toen maakte een laatste lading cement ook daar een einde aan

en zag hij niets meer. Barius spartelde hysterisch. Zijn happende mond probeerde nog lucht binnen te krijgen. Maar er was geen lucht meer. Alleen nog maar cement...

Die ochtend werd inspecteur Sustrunck wakker gebeld door een collega. Brutus Barius was verdwenen, werd hem verteld, en zijn auto was verlaten aangetroffen. Sustrunck was op de zaak gezet.

"Godverdomme", becommentariseerde deze het nieuws. Hij stapte grommend uit zijn bed en stapte naar de kast voor schoon ondergoed. Het was er niet meer. "Fuck", gromde hij terwijl hij een boxer uit de wasmand trok. Nadat hij zijn dienstkleding had aangedaan stampte hij naar beneden alwaar hij zijn zoon Arjen aan de keukentafel tegenkwam.

"Wat doe jij hier, moet je niet ergens bij een scharrel in bed liggen", snauwde hij.

"Hou je bek ouwe!", beet Arjen hem toe.

Sustrunck zwiepte woedend de koelkastdeur dicht waar hij een pak karnemelk uit had gepakt. Aan het gerinkel te horen viel er het een en ander om. "Je moeder had je nu moeten zien", brulde hij woedend, "Je bedoezelt je familienaam godverdomme!"

"Haal haar er niet bij, let liever op jezelf. Zie je jezelf dan niet aftakelen?"

"En dat komt allemaal door de zorgen die jij me op m'n hals haalt!"

Arjen wuifde de opmerking weg: "De enige zorg ben je zelf, met je beroerde kutbaan, je onbeduidende flutleven en je oneindige zelfmedelijden!"

"Ik schop je godverdomme nù het huis uit!" Sustrunck stapte op Arjen toe, maakte een woedende beweging met zijn hand maar beheerste zichzelf blijkbaar op tijd. Hij draaide zich op zijn hakken om en stampte het huis uit. De achterdeur moest het ook al ontzien. Lopend over het tuinpadje voelde hij alweer een migraine-aanval opkomen. Gelukkig had hij valium in de auto liggen. Daar zou hij flink gebruik van maken, ook al was dat slecht voor zijn maagzweer.

"...en op de vierde plaats van de top 40: de hit van de aanstormende meidengroep Kitty Jos en Martine, Mijn Opa. Alleen hier op Radio 666!" De stem van de d.j. schalde door de stereotoren in Kovadda's kantoor.

"Yes!", riep Kovadda en hij sprong op uit zijn stoel, "Vijftien plaatsen gestegen. Het kreng begint nu echt te verkopen."

Kitty, Jos en Martine bewogen opgewonden in de stoelen tegenover hem in zijn kleine kantoor, "We worden beroemd en rijk!", hijgde Jos.

"Dat eerste zeker", baste Kovadda subtiel, "maar we moeten wel snel actie ondernemen nu."

"W-we hebben de clip voor Mijn Opa toch al gemaakt?", klonk Martine's kleine stemmetje.

"Zeker poppetje", glimlachte Kovadda die terughadert aan de clip (die in feite een weinig verhullende poging was geweest van KJ&M de goedkoopste "hottest babes" -als niet "hottest sluts"- van dit moment te maken), "Zeker. Maar nu moet er wel snel een album komen. We moeten de chicks immers opdienen als ze nog heet zijn, nietwaar?"

Het duurde even voordat de drie meisjes begonnen te lachen, "Oh, ha ha u maakt natuurlijk een grapje..."

Kovadda glimlachte minzaam en was wel zo verstandig hier niet tegenin te gaan.

Even later zaten de drie dames in de studio bij evenveel microfoons. Vanachter het glas van de opnameruimte stak Kovadda de duimen op. Er kon begonnen worden met inzingen.

"Start de band en de opname-apparatuur, Kas", blafte Kovadda. Kasper, die bleekjes en nog ineengekrompener als anders achter de knoppen zat, deed langzaam wat er van hem gevraagd werd.

"Kom kom, iets enthousiaster, Kas. We zijn een hitalbum aan het maken, weet je nog?" Kas gromde iets onhoorbaars en Kovadda raakte geïrriteerd. Sinds Kas dat blauwtje had opgelopen had hij geen woord teveel gezegd. Normaal gesproken zou hij gezegd hebben: "des te beter", maar helaas had de depressie van Kas ook tot gevolg gehad dat zijn productiviteit flink was gedaald. Hij had geen nummer meer geschreven. Terwijl er juist nu een paar snelle hits klaargestoomd moesten worden voor het album. Het was een geluk bij een ongeluk dat er nog het een en ander op de planken had gelegen.

Kovadda werd uit zijn gepeins gehaald door het geluid van de band, die was begonnen te draaien. Hij veerde op, keek naar de meisjes en gaf het teken. De drie begonnen te zingen. Er gingen maar drie dingen fout, concludeerde Kovadda sarcastisch. De dames zongen hopeloos uit de maat, vals en een octaaf te hoog.

"Ho ! Stop maar. Overnieuw!"

Kovadda veegde het beetje overgebleven haar op zijn schedel uit zijn ogen en besepte wanhopig dat elke gulden die hij aan dit album zou verdienen er één was die bloed zweet en tranen had gekost.

Zelfs een ordinaire oplichter had het moeilijk tegenwoordig.

Brutus Barius was niet de enige die die dag overleed. Ook An Geurts, de moeder en laatst overgebleven familie van Dennis, blies haar laatste adem uit; alhoewel minder spectaculair: ze overleed stilletjes in haar slaap.

Dennis kreeg nog diezelfde dag van de notaris te horen dat hij van zijn moeder een flinke som geld en de zaak (de supermarkt) geërfd had.

"Yes", glunderde Dennis die avond, terwijl hij zijn een vuist in zijn handpalm sloeg, "Eindelijk, eindelijk..."

Hij stond in de keuken van het woonhuis, een ouderwets ingerichte ruimte met keukenkastjes die in een grijs verleden wellicht modern waren geweest, een houten kruis boven de deur en een plastic kleed met ruitjesmotief over de keukentafel. Aan die keukentafel zat Kitty, Dennis' vriendin, hem met droevige ogen aan te kijken.

"Doet het je geen pijn dat je moeder dood is?", vroeg ze hees, wat niet zo gek was: ze had zich de hele dag sufgezongen.

Dennis keek haar even onbegrijpend aan, "Oh ja, ja. Natuurlijk wel. Maar ik denk ook aan mezelf. En nu kan ik eindelijk weg uit deze smerige negorij."

"Wat heb je opeens tegen negers Dennis?", vroeg Kitty dommig.

"Daar heb ik het niet over schat", zei Dennis ongeduldig, "ik heb het over deze stad. Met m'n geld kunnen jij en ik die eindelijk ontvluchten, Kitty! Naar beter oorden!"

Kitty opende haar mond om iets te zeggen, toen de keukendeur openvloog. Sjon Mellink stapte binnen.

"Stoor ik?", vroeg hij terwijl hij verder liep. Hij gaf Dennis een hand, "Heb het gehoord van je ouwe. Gecondoleerd en zo", bromde hij.

"Wat mot je?", vroeg Dennis toonloos.

Sjon lachte en klopte Dennis op de schouders, "Hou je gemak maar, maatje. Alleen nog een lading vuurwerk. Past nog best in je magazijn... vindt je vast geen probleem."

Dennis keek hem met koude ogen aan.

Sjon lachte om de spanning te verbreken, "Ik zal dat maar als een ja opvatten, hè?" Sjon draaide zich om en stapte weer naar de keukendeur. Op de drempel draaide hij zich nog één keer om.

"En eh, sterkte hè..."

Dennis glimlachte flauw. Dit was zo'n beetje het toppunt van hoe voorkomend en meelevend Sjon kon zijn. Hij deed tenminste zijn best...

Later die avond komen we Kas weer tegen, en wel in de "Gouwe Truffel", de plaatselijke uitspanning voor kansloze vrijgezellen. Kas zat helemaal aan het eind van de bar aan een whiskey te sippen en overdacht het leven. Zijn zoete dromen over zijn Utopia waren inmiddels vervangen voor een donkerder variant, met elementen als betrokken luchten, een leeg en deprimerend huis, Ron Brandsteder op de TV, een haakje aan het plafond en een eind touw in de la dat erop wachtte geknoopt te worden als strop...

Kas werd uit zijn sombere overpeinzingen gehaald toen de deur van de bar opensloeg. Hij keek op en zag een vrouw de bar binnenkomen. Haar haren waren nat van de regen buiten en haar wangen vertoonden een blos die deden vermoeden dat het buiten niet al te warm was. Maar vooral ... was ze oogverblindend mooi.

Kas slikte moeizaam en zag gebiologeerd hoe de vrouw naar de bar liep en bij de barman een pakje Camel bestelde. Haar stem was zacht en zoetgevoosd.

"...voor mijn man, Freek", zei ze, terwijl ze het geld overhandigde. De barman gaf haar de Camel en het wisselgeld en zei, "Hiero. En het beste, Frederique."

Frederique gaf een glimlach ten beste waar Kas' hart twee slagen door miste en verdween weer naar buiten in de regen.

"Frederique", zuchtte Kas zwijmelend...

